

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jana Dvořáka v právní věci žalobkyně: **M. H.**, proti žalovaným: **a) Česká republika, b) Okresní pozemkový úřad Kolín**, se sídlem Kolín, Karlovo nám. 45, **c) Krajský soud Praha**, se sídlem Praha 5, Nám. Kinských 5, **d) Ústavní soud Brno**, se sídlem Brno, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí Okresního pozemkového úřadu Okresního úřadu v Kolíně ze dne 19. 9. 2001, č. j. PÚ 19226/97/3-ŠVO a na náhradu škody,

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žalobkyni se vrací částka 2000 Kč za zaplacený soudní poplatek, který bude uhrazen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 28. 8. 2007 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena žaloba označená jako „Žaloba na zrušení rozhodnutí Okresního pozemkového úřadu Okresního úřadu v Kolíně, č. j. PÚ 19226/97/3-ŠVO, z 19. 9. 2001. Přiznání restitučního nároku a náhrady vzniklé škody“. V petitu žaloby žalobkyně uvedla, že žádá soud o vynesení následujícího rozsudku: „Pro ústavní nekonformnost se rozhodnutí pozemkového úřadu ruší a přiznává se přiměřené zadostiučinění ve výši za soubor pozemků 2 713 000 Kč, za ušlý minimální zisk z pronájmu 4 069 500 Kč, za nezbytné náklady odvolacího řízení 40 000 Kč“.

Z obsahu žaloby a jejích příloh zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti. Rozhodnutím Okresního úřadu v Kolíně – Okresního pozemkového úřadu, se sídlem Kolín 1, Karlovo náměstí 45, ze dne 19. 9. 2001, č. j. PÚ 19226/97/3-ŠVO, bylo podle ustanovení § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., po úpravě vlastnických vztahů k půdě a k jinému zemědělskému majetku (zákon o půdě), ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto, že žalobkyně není vlastníkem pozemků v katastrálním území K., obec K., blíže specifikovaných v uvedeném rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí pozemkového úřadu“).

Proti tomuto rozhodnutí pozemkového úřadu podala žalobkyně dne 22. 10. 2001 žalobu, o které rozhodl Krajský soud v Praze v soudním řízení vedeném podle páté části zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění do 1. 1. 2003, a to tak, že rozhodnutí pozemkového úřadu potvrdil a rozhodl zároveň o právu na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně podala následně k Ústavnímu soudu České republiky dne 1. 7. 2002 ústavní stížnost, kterou se domáhala zrušení citovaného rozsudku Krajského soudu v Praze, přičemž Ústavní soud usnesením ze dne 18.3.2003, sp. zn. I. ÚS 400/02, tuto ústavní stížnost odmítl. Dále je v příloze žaloby obsažena stížnost žalobkyně adresovaná Evropskému soudu pro lidská práva ze dne 18. 9. 2003.

Z obsahu podání žalobkyně ze dne 25. 8. 2007 zcela nepochybně vyplývá, že se jedná o žalobu, kterou se žalobkyně domáhá vydání rozhodnutí o zrušení zmíněného rozhodnutí pozemkového úřadu a dále rozhodnutí o uplatněné náhradě škody blíže specifikované v petitu žaloby, přičemž žalobkyně adresovala žalobu Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. K rozhodnutí o této žalobě však není Nejvyšší správní soud věcně příslušný.

Nejvyšší správní soud byl zřízen zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a to s účinností od 1. 1. 2003 (§ 11 s. ř. s.). Podle § 12 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů ve správním soudnictví zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem a dále rozhoduje v dalších případech stanovených tímto nebo zvláštním zákonem. Dále Nejvyšší správní soud sleduje a vyhodnocuje pravomocná rozhodnutí soudů ve správním soudnictví a na jejich základě v zájmu jednotného rozhodování soudu přijímá stanoviska k rozhodovací činnosti soudů ve věcech určitého druhu (§ 12 odst. 2 s. ř. s.). Podle § 12 odst. 3 s. ř. s. v zájmu zákonného a jednotného rozhodování správních orgánů se Nejvyšší správní soud v případech a postupem v tomto zákoně stanoveným může při své rozhodovací činnosti usnést na zásadním usnesení. Nejvyšší správní soud dále rozhoduje o návrhu na vyslovení neplatnosti voleb, neplatnosti hlasování nebo neplatnosti volby jednotlivého kandidáta (§ 87 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a podle § 58 zákona č. 62/2003 Sb., o volbách do Evropského parlamentu na území České republiky, rozhoduje Nejvyšší správní soud o některých věcech voleb do Evropského parlamentu. Dále Nejvyšší správní soud podle § 95 s. ř. s. rozhoduje o rozpuštění politické strany nebo politického hnutí a o pozastavení nebo znovuoobnovení jejich činnosti, podle § 97 odst. 4 s. ř. s. rozhoduje o kompetenčních žalobách, podle § 101c s. ř. s. rozhoduje v řízení o zrušení opatření obecné povahy a podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., zákon o soudech, v platném znění, rozhoduje o návrzích účastníků řízení na určení lhůty k provedení konkrétního procesního úkonu ve správním soudnictví v souvislosti s průtahy v řízení.

Z výše uvedeného výčtu věcné působnosti Nejvyššího správního soudu vyplývá, že Nejvyšší správní soud není oprávněn rozhodovat o žalobách, tj. v daném případě o žalobě proti rozhodnutí pozemkového úřadu a na náhradu škody, tj. není oprávněn věcně rozhodnout o zmíněné žalobě, neboť rozhodnutí o žalobě nepatří do jeho věcné příslušnosti. Tento nedostatek věcné příslušnosti Nejvyššího správního je nutné považovat za neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, a proto Nejvyšší správní soud musel žalobu odmítnout pro nesplnění této podmínky řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) a § 120 s. ř. s.].

Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o vrácení soudního poplatku ve výši 2000 Kč, zaplacený žalobkyní kolkovými známkami v této výši, neboť nedošlo k věcnému projednání

žaloby (§ 10 odst. 3 per analogiam zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu